

Parshat Vaera
Were Ten Plagues Necessary?

Simon Wolf

Did God really intend to bring ten plagues upon the Egyptians? Ten is a typological number. It is the number of utterances that God invoked to create the world¹ and there are also the Ten Commandments. The Mishna in Avot brings additional items that number ten.² If that is the case, is not seven a more common typological number. There are seven days of the week, seven years in the Shemitta cycle, seven cycles of seven in the Yovel and the Omer. One could make the case that seven plagues would have been just plenty; why then did God need the Ten Plagues? Moreover, the only reason that the release of Bnei Yisrael was being held up was because God hardened Paraoh's heart. If God allowed Paraoh to function of his own volition, it would seem that after the plague of Barad, Paraoh was convinced that it was time to release Bnei Yisrael from bondage.

In the introductory Pesukim leading into the plague of Barad, the Torah relates that, "God said to Moshe, 'Early in the morning present yourself to Paraoh and say to him, Thus says God, the God of the Ivrim: "Send out My people in order that they may worship Me. For this time, I will send all My plagues (כָּל-מִגְפָּתַי) upon your heart, upon your courtiers, and upon your people, in order that you may know that there is none like Me in all the world. For now, I could have stretched forth My hand and stricken you and your people with pestilence, and you would have been effaced from the earth. However, I have spared you for this purpose: in order to show you My power, and in order that My name may be declared throughout the world.'"³ What is God referring to when He utilizes the phrase "all My

plagues (כָּל-מִגְפָּתַי)"? Rashi claims the reference is to the final plague of Makat Bechorot.⁴ It is called "all My plagues" because it is on par cumulatively with all the remaining plagues. According to Rashi, this is both an interlude and prelude. Before beginning the plague of Barad, God is giving Paraoh a broader perspective, a quick reminder and a fair warning that, if he refuses to relent, the worst is yet to come. It is similar to the opening remarks that God instructs Moshe to relay to Paraoh that if he refuses to release Bnei Yisrael in order to worship Him, He will kill Paraoh's eldest child.⁵

Rashi's explanation is subject to much debate even amongst the Rishonim and there is a prevalent view amongst the Ba'alei HaTosafot that it was a misspelling or was punctuated inappropriately.⁶ It should not be read as Bechorot, but rather Be'Kurot (or Ba'Kurot), meaning the early crops which the Barad destroyed,⁷ or Ba'Tzoret, meaning a drought or the destruction of the food supply.⁸ Otherwise, why would God suddenly be speaking to Paraoh about Makat Bechorot immediately prior to the plague of Barad? Others defend Rashi claiming that this was Chazal's interpretation of "all My plagues"⁹ and the alternate readings are untenable.¹⁰ The Malbim suggests that, based on Rabbi Yehuda's division of the Ten Plagues into three groupings "Detzach, Adash and B'A'Chav (ב)דצ"ך עד"ש באח"ב,"¹¹ this was God's introductory remarks to the third set of plagues that would culminate in Makat Bechorot.¹² God was prefacing this final set by stating that its purpose was to leave no doubt as to the fact that God is the uncontested, all powerful ruler over the heavens and earth.

¹ בעשרה באמרות נברא העולם (אבות ה,א) וגם יש קשר בין מעשה בראשית ויציא מצרים בגלוי כח השם והמחויבות שנוצרה מהם

² אבות ה,א-ו

³ ויאמר יקוק, אל-משה, השקם בבקר, והתייצב לפני פרעה; ואמרת אליו, לה-אמר יקוק אלקי העברים, שלח את-עמי, ועבדני: כי בפעם הזאת, אני שלח את-כל-מגפתי אל-לבך, ובעבדך, ובעמך--בעבור תדע, כי אין לפני בכל-הארץ: כי עתה שלחתי את-ידי, ואך אותך ואת-עמך בדבר; ותפחד, מן-הארץ: ואולם, בעבור זאת העמדתך, בעבור, הראתך את-כחי; ולמען ספר שמי, בכל-הארץ: (שמות ט,יג-טז)

⁴ את כל מגפתי - למדנו מכאן שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות: (רש"י שם ט,יז)
⁵ ואמר אליך שלח את-בני ועבדני ותמאן לשלחם הנה אנכי הולך את-בנך בכרך: (שמות ט,כג)

⁶ על מכת ברד נאמר אני שולח את כל מגפתי. פירש"י למדנו מכאן שמכת בצורת שקולה כנגד כל המכות. ויש פירושים שכתוב בהם מכת בכורות ודוחקים עצמם בקריאת התיבה לקרות בכורות לשון ביורים ובחנם דחקו כי כך הלשון בצורת. (פי' ראשון ברא"ש שם ט,יז) ובפי' ראשון בכלי יקר שם

⁷ הנה אנכי שולח את כל מגפתי. פי' רש"י למדנו שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות עכ"ל גרסי' בכורות בשור"ק בוא"ו והיא מכת ברד ונקרית כן לפי שלא היתה מכה אלא בדבר האביב כמו שנא' והפשתה והשעורה נכתה כי השעורה אביב וגו' והחטה והכוסמת לא נכו כי אפילות הנה כך פי' ר"ת מאורי': (ריב"א שם ט,יז) וגם עיין במנחת יודה שם

⁸ את כל מגפתי - פירש המורה: למד שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות ואינו כן אלא ט"ו שהרי לא היה אז באותה מכה כי אם ברד והיאך קורא אותה מכת בכורות אלא טעות הוא וכצ"ל מכת בצורת ומכת ברד קורא בצורת. (ריב"א שם ט,יז)

⁹ ומדברי רבותינו ז"ל (ילקוט רמז קפה) נראה בפירוש שעל מכת בכורות ידבר וכן מפרש"י ז"ל. (אלשיך שם ט,יז) ואם כן במכת בכורות שמתו עוד הרבה יותר מבמכת ברד, מובן שהיתה קשה מכולם. וזוהי כוונת רש"י מה שכתב 'למדנו מכאן שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות' (צ"ב"ב שם)

¹⁰ והנה ראיתי מי שמשנה לשון רש"י ז"ל ואומר מכת בכורות כמו בכיורה בתאנה בראשיתה שהכה אותם הברד. ואין זה מתקבל כי לא היה זה עודק רק אם לא היתה המכה בפרעה ובעבדיו ובעמך רק בפירות הארץ, וגם שהיתה המכה בזמן הביכור של פירות... (אלשיך שם) ומכל מקום לא שקטה רעיון השואל למה היתה מכה זו גדולה מן כל המכות. ואין לומר שהיא גדולה מחמת הבהלה הגדולה הבאה מן קול ה' חוצב להבות אש כי המה דברים מבהילים באמת, דאם כן למה תלה רש"י הדבר במה שהוכו הביורים או בבצורת והלא הקולות עיקר הבהלה. ואדרבה נראה שלא הקפידו כל כך על התבואה, דאם לא כן מכת הארבה תהיה שקולה ככל המכות שהרי אכל מה שהשאר הברד (כלי יקר שם)

¹¹ עשר מכות הביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים ועשרה על הים. להודיע כחו של מקום. אלו שלקו במצרים דצ"ך עד"ש באח"ב (אבות דרבי נתן נוסחא ב פרק לו) רבי יהודה היה נותן בהם סימן דצ"ך עד"ש באח"ב. (ספרי דברים כי תבא פיסקא שא) וגם בהגדה של פסח

¹² כי בפעם הזאת. הודיע לו שזה הסדר השלישי של המכות שיביא עליו, תכליתו הוא לברר לו פנה השלישית שה' לו היכולת המוחלט מאין כמוהו, שהגם שכבר ברר מציאות ה' ושה' משגיח בקרב הארץ, היה פרעה חושב שנמצאו עוד אלהים זולתו השולטים בארץ ושלפעמים יצאחו אותו, וז"ש כי בפעם הזאת אני שולח את כל מגפתי, כדי לברר לך הפנה הזאת בעבור תדע כי אין כמוני בכל הארץ: (מלבי"ם שם ט,יז) וגם עיין בכלי יקר שם "והנה כפי הפשט" רעיון דומה

Mitzrayim, because on that day "I will be exalted and I will be sanctified" (וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי) ²⁵ and I will make myself known before the eyes of many nations; then they will know that I am God (וַיֵּדְעוּ) (כִּי-אֲנִי יְהוָה). ²⁶

The most compelling comparison to the plague of Barad is found in the destruction of S'dom. There Chazal have already alerted us to the parallels with the Exodus in the fact that the Midrash states that the angels reached Lot on the night of Pesach and that is why he served them Matza. ²⁷ When Lot and his family have safely been evacuated from the city, "then God rained sulfur and fire upon S'dom and Amora from the heavens (וַיִּקְוֶה הַמָּטִיר) (עַל סְדֹם וְעַל עֲמֹרָה גְפָרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם). He overturned these cities, the entire plain, all of the inhabitants of the cities and all the vegetation of the ground...the smoke of the land was rising like the smoke of a kiln (וְהָגָה עָלֶיהָ קִיטָר הָאֶרֶץ כְּקִיטָר) (הַכְּבָשָׁן). ²⁸ This description of the destruction wrought is reinforced when the Torah in Parshat Nitzavim utilizes the overturning of S'dom and Amora as a paradigm for utter obliteration. Moshe tells the people if they deviate from the ways of God, the Land of Israel will face destruction on par with that of S'dom and Amora. Those that witness the aftermath of that annihilation will see "the plagues and diseases that God has inflicted upon that land, all its soil devastated by sulfur and salt (גְּפָרִית וְיִמְלַח שָׂרְפָה כָּל אֲרֻצָּה) beyond sowing and producing, no grass growing in it, just like the upheaval of S'dom and Amora, Adma and Tz'voim, which God overthrew in His fierce anger." ²⁹ They will inquire as to what precipitated such utter destruction and they will be told "it is because they forsook the covenant of God...that he made with them when He took them out of Egypt." ³⁰

The last instance is found in the prediction of God's annihilating the army of Assyria (Sancheriv) that is laying siege to the city of Yerushalyim in the time of King Chizkiyahu. The Navi Yishayahu says that the celebration and song of the people of Yerushalyim as a result of God's vanquishing the Assyrian army will be on par with the celebration of the Jews on the night

of the Exodus. ³¹ This will come about because "God will make His majestic voice heard and display the potency of His arm in raging wrath, in a devouring blaze of fire, in tempest, and rainstorm, and hailstones (וְלֵהֲבֹ אֵשׁ אוֹכְלָה נֶפֶץ וְזָרֵם) (וְאָבָן בָּרָד) to destroy the enemy." ³²

The common denominator between all these cases is that God rains down the destruction from the heavens, and aside from the Mabul, all of these instances also include rocks or hail descending to facilitate the destruction. The plague of Barad in Mitzrayim (וְהִי בָרָד וְאֵשׁ מְתַלְקֶחֶת) (בְּתוֹךְ הַבָּרָד) seems to contain many of the components found in these other instances. This is reinforced by the Rashbam's explanation that "all My plagues" refers to the multiple forms of destruction unleashed in this plague, "fire, hail, hailstones, sulfur, snow (ice) and smoke (אש וברד) (ואבני אלגביש וגופרית ושלג וקיסור)." The components that he mentions are manifest in all the cases of destruction mentioned above. In addition, Paraoth's mea culpa, that God is in the right and he and his people are in the wrong, meets God's stated goal of having Paraoth recognize the fact that God is the uncontested, all powerful ruler over the heavens and earth. The plague of Barad would have easily fit categorically with the other cases of destruction especially if it had completely destroyed the land of Egypt and its people.

Based on the above, we would like to suggest that Barad was actually the "final" plague for the Egyptians. As demonstrated above, there is ample evidence to support this fact from other places in Tanach, but there are also other indications that this might be the case. Firstly, the division of the plagues between Parshat Va'era and Parshat Bo seems to be somewhat arbitrary. Unless Barad was some sort of finale, why would Chazal divide the plagues in such a way that seven of them are contained in Va'era and three of them in Bo. It would have made more sense to split them into six and four to conform to Rabbi Yehuda's division of the Makkot into three, three and four (דצ"ך עד"ש באח"ב) or to divide them into nine and one, isolating Makkat Bechorot together with the Korban Pesach in Parshat Bo. One could

²⁵ המקור לתחילת הקדיש "יתגדל ויתקדש שמיא רבא..."

²⁶ וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי וְנִוְדַעְתִּי לְעֵינֵי גוֹיִם רַבִּים וַיֵּדְעוּ כִּי-אֲנִי יְהוָה: (שם כג)

²⁷ וַיִּפְצַר-בָּם מֵאֵד וַיִּסְרוּ אֵלָיו וַיֵּבְאוּ אֶל-בֵּיתוֹ וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֵּה וּמִצּוֹת אָפֶה וַיֹּאכְלוּ: (בראשית יט, ג) וּמִצּוֹת אָפֶה - פּוּסַח הִיָּה: (רש"י שם)

²⁸ וַיִּקְוֶה הַמָּטִיר עַל סְדֹם וְעַל עֲמֹרָה גְפָרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם: וַיַּהֲפֹךְ אֶת הָעָרִים הָאֵל וְאֶת כָּל הַכְּפָר וְאֶת כָּל יִשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמַח הָאֲדָמָה: ...וַיִּשְׂכַּם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר-עָמַד שָׁם אֶת-פְּנֵי יְהוָה: וַיִּשְׁקֹף עַל-פְּנֵי סְדֹם וְעִמְרָה וַעֲלִי-כָל-פְּנֵי אֶרֶץ הַכְּנַעַן וַיֵּרָא וְהִנֵּה עָלֶיהָ קִיטָר כְּקִיטָר הַכְּבָשָׁן: (בראשית יט, כד-כח)

²⁹ וַאֲמַר הַדּוֹר הַאֲחֵרוֹן בְּנִיכֵם אֲשֶׁר יִקְוֶהוּ: וְהִנְכִּיר אֲשֶׁר יֵבֵא מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה וַיֵּרָא: וְאֶת מַכּוֹת הָאֶרֶץ הַהִוא וְאֶת תַּחֲלָאִיהָ אֲשֶׁר חָלָה יְהוָה בָּהּ: גְּפָרִית וְיִמְלַח שָׂרְפָה כָּל

אֲרֻצָּה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמַח וְלֹא יֵעָלֶה בָּהּ כָּל עֵשֶׂב כְּמַהֲפַכַת סְדֹם וְעִמְרָה אֲדָמָה וַיְבֹרֵם אֲשֶׁר הִפִּיךְ יְהוָה בְּאִפּוֹ וּבְחֲמָתוֹ: (דברים כט, כא-כב)

³⁰ וַאֲמָרוּ כָּל הַגּוֹיִם עַל מֶה עָשָׂה יְהוָה כִּכָּה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מֶה חָרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה: וַאֲמָרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּהוֹצִיאֹ אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (שם כג-כד)

³¹ הַשִּׁיר יְהִי לָכֶם כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חַג וּשְׂמֵחַת לֵבב כְּהוֹלֵךְ בְּחִלִּיל לְבוֹא בְהָר יְהוָה אֵל צוֹר יִשְׂרָאֵל: (ישעיהו לו, כט) הַפְּסוֹק הַזֶּה הוּא אֶחָד הַמְּקוֹרוֹת לְאֵמִירַת הַלֵּל לְבִיל הַפְּסוֹח (פסחים צה:)

³² וְהִשְׁמִיעַ יְהוָה אֶת הוֹד קוֹלוֹ וַיִּנְחַת זָרוּעוֹ יִרְאֶה בְּזַעַף אָף וְלֵהֲבֹ אֵשׁ אוֹכְלָה נֶפֶץ וְזָרֵם וְאָבָן בָּרָד: (ישעיהו לו, ל)

even make a case for dividing them into five in each Parsha, but the partitioning of them into seven and three only makes sense if Barad is some form of climax or culmination. In addition, there are two chapters in Tehilim that contain a "history of Bnei Yisrael" and that also include a list of the plagues in Egypt.³³ While the lists of the plagues are not identical and they also follow a different order, nevertheless, they both only contain within them seven plagues. This would again indicate that the seventh plague was significant. Interestingly, in both of these instances, Makat Bechorot is the seventh and final plague. This might also be reinforced by the conflation of Makkat Bechorot with Makkat Barad in the attempt to explain the introductory phrase of "all My plagues (כָּל-מִגְפֹּתַי)."

If one reads the introductory verses to the Plague of Barad as referencing the upcoming plague, then God explicitly states that He is bringing to bear all of His plagues (כָּל-מִגְפֹּתַי) and that He is planning to obliterate Paraoh and his people from the land (וְאָרַךְ אוֹתָךְ וְאֶת-עַמְּךָ בְּדָבָר; וַתִּכְחַד, מִן-הָאָרֶץ)³⁴ which is what one would expect historically when God rains Barad from the heavens. God then states, "Nevertheless I have spared you for this purpose; in order to demonstrate to you My power and in order that My name resound throughout the Land."³⁵ The truth is that God already accomplishes that goal by the end of the Barad and that is also reflected in the story of Gog in Yechezkel where the same destruction is sufficient to "make myself known before the eyes of many nations; then they will know that I am God (וַיִּדְעוּ כִּי-אֲנִי יְקֹוֹק)." If this is true, what is the purpose of the last three plagues?

Parshat Bo begins with an introduction to the plague of Locusts that seems to be a more generic preface to the last three plagues. "Then the God said to Moshe, 'Go to Paraoh. For I have hardened his heart and the hearts of his courtiers, in order that I may display My signs amongst them, and that **you** may recount in the ears of your sons and of your sons' sons (וּלְמַעַן תִּסְפֹּר) (בְּאָזְנֵי בְנֶךָ וּבְנֵי-בְנֶךָ הַמִּצְרַיִם) how I made a mockery of the Mitzrayim and how I displayed My signs amongst them in order that **you** may know that I am God."³⁶ What becomes clear from this prologue is that the latter three plagues are not for the Egyptians, but rather for Bnei Yisrael. God was finished with the Egyptians at Makkat Barad, but He had another constituency and that is why He explains that He has kept Paraoh and the Egyptians around. They are props in this final and hardest stage. God now has to convince not only the Egyptians that He is God, but He has to convince a nation of slaves that it is worthwhile to trade in their current master Paraoh for the more benevolent and just master God. The difficulty of this task is underscored by the Navi Yechezkel in his description of Bnei Yisrael's refusal to heed God's call to abandon their idol worship in Egypt in favor of God.³⁷ It is also reinforced by the Midrash Chazal that only one fifth of the Jews in Egypt actually left during the Exodus while the remainder perished in Egypt.³⁸ These final three plagues were not necessary to convince Paraoh to let Bnei Yisrael go, but they were essential and necessary to convince Bnei Yisrael to leave Egypt. It is an important reminder that though our obligations as the representatives of God might be difficult, it is a task that God has prepared us for and expects us to succeed at.

Shabbat Shalom

³³ תהילים פרקים עח וקה (ובמיוחד עח, מב-גב וקה, כג-לח)

³⁴ כי בפסם הזאת, אני שלח את-כל-מגפתי אל-לכך, ובעבדך, ובעמך--בעבור תדע, כי אין לפני כל-הארץ. כי עתה שלחתי את-ידי, ואך אותך ואת-עמך בְּדָבָר; וַתִּכְחַד, מִן-הָאָרֶץ. (שמות ט, יד-טו)

³⁵ ואולם, בעבור זאת העמדתך, בעבור, הראתך את-פחי; ולמען ספר שמי, בכל-הארץ. (שם ט, טז)

³⁶ ויאמר יקוֹק אל-משה בא אל-פרעה כי-אני הכבדתי את-לבבו ואת-לב עבדיו למען שתי אתני אלה בקרבו: ולמען תספור באזני בְנֶךָ וּבְנֵי-בְנֶךָ את אשר התעללתי במצרים ואת-אתתי אשר-שמתי בהם וידעתם כי-אני יקוֹק; (שמות יא, ב)

³⁷ וימרו-בי ולא אבו לשמע אלי איש את-שקוצי עיניהם לא השליכו ואת-גלגלי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים: (יחזקאל כח)

³⁸ ד"א וחמושים עלו אחד מחמשה ו"א אחד מחמשים ו"א אחד מחמש מאות...אלא שמתו הרבה מישראל במצרים ואימתי מתו בשלשת ימי אפלה (מכילתא בשלח פתיחתא) וגם עיין מכילתא פרשת בא מסכתא דפסחא פרשה ה